

de gifte Underofficerers Vedkommende med nogen Ændring strax skulde træde i Kraft og derhos anses bindende, vel ikke allerede fra 10de Juli 1868 — den oftnævnte allerhøjeste Resolutions Datum — men dog fra 1ste Januar 1869. Foraaavdt derimod 1) den i 1869 og i 1ste Kvartal af 1870 skete Udbetaling gif videre, end de nævnte Regler hjemlede, navnlig derved, at der var bleven udbetalt Sergenter af yngst Lønningsklasse Kvartergodtgjørelse som for gifte og foraaavdt der 2) endvidere i 2det Halvaar 1868 var bleven udbetalt Kvartergodtgjørelse som for gifte til andre Underofficerer end dem, der, da den allerhøjeste Resolution af 10de Juli 1868 udgif, efter de da gjældende Regler vare berettigede til saadan Godtgjørelse som gifte, maatte der i saa Henseende ske Udsættelse i Indkvarteringsopgjørelserne og de paagjældende Poster affortes i Kommunerens Indkvarteringsgodtgjørelser. Da Kommunerne saaledes vare komne til Kundskab om, at de ikke ved Indrigsministeriets Foranstaltning af Statskassen vilde kunne forvente nogen Godtgjørelse for de paagjældende Udgifter, henvendte de sig angaaende Refusion af disse til Afdelingscheferne, der i Almindelighed erklærede hverken at kunne anse sig eller de vedkommende Underofficerer forpligtede til en saadan Tilbagebetaling af de i god Tro beregnede og oppebaarne Summer.

Under disse Omstændigheder maatte Spørgsmaalet om Kommunerens Ret til at erholde de formeget udbetalte Kvarterpenge godtgjorte af Afdelingerne — hvem Krigsministeriet saanedes Bemyndigelse til at give noget hertil sigtende Paalæg — blive at henvise til Domstolene.

Denne Afgjørelsesmaade har imidlertid af flere Hensyn maattet forekomme lidet ønskelig.

Det skjønnes saaledes ikke rettere, end at det, saafremt de enkelte Domme skulde gaae de paagjældende Afdelingschefer imod, vilde være ubilligt at lade disse bære det hermed forbundne Pengetab, da de have handlet i fuldkommen god Tro, støttende deres Rekvizitioner paa en omtvistelig Fortolkning af en kongelig Resolution, og selv ingensomhelst Fordel have havt af at udstede Rekvizitionerne, som sket er. Til Underofficererne kunne de paa den anden Side neppe have Regres, og selv om saa var, vilde det selvfølgelig blive endnu byrdefuldere og ubilligere for disses Vedkommende at tilbagebetale, hvad de forlængst have oppebaaret og uden at nære Tvivl om deres Berettigelse i saa Henseende.

Hertil kommer endelig, at Statskassens Omkostninger ved Rettergangen ville, hvis Afdelingscheferne ønske at tiltales for en Overkrigskommission, hvortil de ere berettigede, blive betydelige og i de fleste Tilfælde vistnok komme til at overstige de Beløb, om hvis Betaling der er Spørgsmaal.

Af disse Hensyn har man troet, at der turde være Anledning til at søge Bevilling til at godtgjøre Kommunerne de Beløb, der i de ovenfor nævnte Tilbud og Retninger ere dem affortede i Indkvarteringsopgjørelse, hvilke Beløb ifølge de foreliggende detaillerede Oplysninger andrage:

for Helsingør Kjøbstad	134 Rb.
— Næstved —	123 —
— Odense —	377 — 21 f.
— Nyborg —	158 — 57 -
— Aalborg —	262 — 24 -
— Randers —	190 — 21 -
— Viborg —	174 — 48 -
— Aarhus —	246 — 9 -
— Fredericia —	65 — 16 -

Tilsammen... 1,731 Rb. 4 f.